

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **NewCo Immo CZ GmbH**
sídlem In der Buttegrube 9, 994 28 Weimar-Legefeld
Spolková republika Německo
NewCo Immo CZ GmbH, odštěpný závod
IČO: 04325893
sídlem Obchodní zóna 266, 431 11 Otvice
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem náměstí Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2018 č. j. 85/2018-120-STSP/7, ve věci povolení zřízení a provozování LED obrazovek

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 1. 10. 2018, č. j. 85/2018-120-STSP/7 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Doležala, sídlem náměstí Republiky 679/5, 746 01 Opava.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2018, č. j. 85/2018-120-STSP/7, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 25. 6. 2018, č. j. MSK 84623/2018, kterým byla zamítnuta žádost o povolení zřízení a provozování 2 kusů LED obrazovek na stávajícím reklamním pylonu na pozemku č. p. 743/68 v k. ú. Kateřinky u Opavy.
2. V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:
 - 1) správní orgán I. stupně učinil nesprávný právní závěr o skutečnosti, že z předložené žádosti není patrné, co bude reklamní zařízení propagovat, a že předmět vlastního sdělení na reklamním zařízení určený uživatelům silnice č. I/56 není správnímu orgánu I. stupně znám a rovněž není splněna podmínka předchozího souhlasu Policie ČR. Žalobce již ve svém odvolání uváděl, že správní orgán I. stupně nemohl o „neúplné žádosti“ meritorně rozhodovat. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když neobsahuje odůvodnění v souladu s ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“).
 - 2) správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně vyhodnotily zásadní otázku, které se žalobce již v žádosti podrobně věnoval, a to zda se reklamní zařízení vůbec nachází v silničním ochranném pásmu silnice I. třídy. Prvostupňové rozhodnutí se s argumentací žalobce uvedenou v bodech 11 až 15 jeho žádosti vůbec nevypořádalo, když správní orgán pouze obecně a neurčitě uvedl, že „podle obsahu podání a uspořádání nemovitostí v dotčeném území“ se jedná o žádost o umístění reklamního zařízení v ochranném pásmu silnice č. I/56 ve smyslu § 30 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Žalovaný potom ve svém rozhodnutí pouze odkázal na dřívější rozhodnutí a stanoviska krajského úřadu a uvedl, že z písemností vyplývá, že místo, na němž má být reklamní zařízení umístěno, se nachází v silničním ochranném pásmu č. I/56.

- 3) žalobce rovněž namítal nezákonnost jiných úkonů správního orgánu podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to
- a) „závazného stanoviska k zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu“ ze dne 19. 6. 2018, č. j. KRPT- 138371-/ČJ-2018-070606-PV vydaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, územním odborem Opava, dopravním inspektorátem Opava, když tento úkon žalovaný v napadeném rozhodnutí označil jako úkon dle § 149 odst. 1 s. ř.;
 - b) „stanoviska k žádosti o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska“ ze dne 24. 8. 2018, č. j. KRPT-179233-1/ČJ- 2018-0700DP vydaného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Moravskoslezského kraje, odborem služby dopravní policie, když tento úkon žalovaný v napadeném rozhodnutí označil jako úkon dle § 149 odst. 5 správního řádu;

U závazného stanoviska Policie ČR ze dne 19. 6. 2018 namítá žalobce jeho právní povahu, tedy zda vůbec jde o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu a rovněž nesouhlasí s jeho obsahem, kdy dotčený orgán směřuje nesprávně dvě odlišné kategorie, a to statickou a světelnou reklamu.

Co se týče následně vydaného stanoviska Policie ČR ze dne 24. 8. 2018, které mělo za úkol přezkoumat závazné stanovisko ze dne 19. 6. 2018, namítá žalobce rovněž jeho právní povahu. Dále uvádí, že stanovisko nemá povinné náležitosti závazného stanoviska dle § 149 odst. 2 správního řádu a je nepřezkoumatelné, když se jedná pouze o souvislý text obsahující odpověď, z něhož není patrná výroková část, závazná část a odůvodnění. Dotčený orgán se dle žalobce nevypořádal dále s jeho odvolací námitkou proti původnímu stanovisku, a to konkrétně ohledně jeho závaznosti a obsahu. Žalobce má za to, že dotčený orgán porušil zásadu zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

- 3. Žalovaný ve vyjádření navrhl žalobu v celém jejím rozsahu zamítnout, přičemž zdůraznil, že žádosti žalobce nemohl vyhovět z důvodu negativního závazného stanoviska Policie České republiky.
- 4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
- 5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 5. 6. 2018 podal žalobce u správního orgánu 1. stupně žádost o povolení zřízení a provozování 2 ks LED obrazovek na stávajícím reklamním pylonu na pozemku č. p. 743/68 v k. ú. Kateřinky u Opavy v silničním ochranném pásmu silnice I/56 ul. Hlučínská v Opavě. Stávající reklamní zařízení je umístěno v blízkosti silnice I. třídy a slouží k propagaci provozoven v areálu Nákupního obchodního centra Opava. V bodech č. 11- 15 rozvedl argumenty, proč se dle jeho názoru předmětné reklamní zařízení nenachází v silničním ochranném pásmu, a tudíž se na něj nevztahuje povolení dle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Následně správní orgán I. stupně dne 11. 6. 2018 oznámil účastníkům zahájení řízení, přičemž uvedl, že k žádosti byla doložena plná moc, situace- pohledy, půdorys (fotodokumentace panelu) a zakres do katastrální mapy. Dále uvedl, že nebyl doložen předchozí souhlas Policie ČR, jenž je nezbytný pro vydání rozhodnutí ve věci. Na základě toho správní orgán v rámci

tohoto oznámení o zahájení řízení vyzval Policii ČR v souladu s ust. § 50 odst. 2 správního řádu k vydání stanoviska dle § 31 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích s užitím ust. § 149 správního řádu. Následně byl policií vydán dokument ze dne 19. 6. 2018, č. j. KRPT-138371-1/ČJ-2018-070606-PV nazvaný „Závazné stanovisko k zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu“, které bylo nesouhlasné. Stanovisko bylo potvrzeno „Stanoviskem k žádosti o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska“ vydaným dne 24. 8. 2018, č. j. KRPT-179233-1/ČJ-2018-0700 DP.

6. Dne 25. 6. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. MSK 84623/2018, kterým byla žádost žalobce zamítnuta. V odůvodnění správní orgán uvedl, že „podle obsahu podání a uspořádání nemovitostí v dotčeném území silniční správní úřad vyhodnotil, že se jedná o žádost o umístění reklamního zařízení v ochranném pásmu silnic č. I/56 ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích jako prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50m a ve vzdálenosti 50m od osy vozovky silnice č. I/56“. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že mu „není znám předmět vlastního sdělení určený uživatelům silnice č. I/56, neboť v žádosti nebyl předložen žádný grafický návrh ani popis, jakou provozovnu bude reklama propagovat, jak vyžaduje ust. § 31 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a není splněna zákonná podmínka dle ust. § 31 odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích - předchozí souhlas Policie ČR, jde-li o silniční ochranné pásmo silnice.“ Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
7. Podle ust. § 30 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby⁵⁾ nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.
8. Podle ust. § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích silničním ochranným pásmem se pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy,
9. Podle ust. § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích souvisle zastavěným územím obce (dále jen "území") je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky:
 - a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí²⁷⁾,
 - b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.
10. Podle ust. § 31 zákona o pozemních komunikacích platí, že:

(1) Zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.

(2) Zřízení a provozování reklamního zařízení lze povolit pouze, není-li zaměnitelné s dopravními značkami, světelnými signály, zařízeními pro provozní informace nebo s dopravními zařízeními a nemůže-li oslnit uživatele dotčené pozemní komunikace nebo jinak narušit provoz na pozemních komunikacích.

(3) Jedná-li se o reklamní zařízení viditelné z pozemní komunikace v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy, lze jeho zřízení a provozování povolit pouze pokud splňuje podmínky podle odstavce 2 a slouží-li k označení provozovny, která se nachází v silničním ochranném pásmu ve vzdálenosti do 200 metrů od reklamního zařízení.

(4) Povolení podle odstavce 1 vydává příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu

a) vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno,

b) Ministerstva vnitra, jde-li o silniční ochranné pásmo dálnice,

c) Policie České republiky, jde-li o silniční ochranné pásmo silnice a místní komunikace.

11. Ust. § 149 odst. 1 správního řádu stanoví, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

12. Krajský soud se primárně zabýval důvodností žalobního bodu 2), v němž žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně vyhodnotily zásadní otázku, a to zda se reklamní zařízení vůbec nachází v silničním ochranném pásmu silnice I. třídy, tak jak stanovuje § 30 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalobce a považuje vyjasnění této otázky za zcela zásadní. Pokud by totiž skutečně nešlo o silniční ochranné pásmo, tak jak je vymezuje § 30 zákona o pozemních komunikacích, nebyla by žádost o povolení reklamního zařízení vůbec potřebná. Ačkoliv žalobce v podané žádosti vyslovil pochybnost o existenci silničního ochranného pásma v rozhodné lokalitě, správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí touto otázkou vůbec nezabýval. Na str. 3 rozhodnutí pouze uvedl, že vycházel z obsahu podané žádosti, z níž je zřejmé, že jde o umístění reklamního zařízení v ochranném pásmu silnice I. třídy a dále citoval znění § 30 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Takové odůvodnění však soud považuje za zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné. Silniční ochranné pásmo jako území vymezené v okolí silnice s cílem ji chránit před nepříznivými vlivy okolí je upraveno ust. § 30 zákona o pozemních komunikacích. Tuto zákonnou úpravu je však nutno vnímat komplexně ve všech ustanoveních označené normy, nikoliv pouze v jejím odstavci 2. Určení ochranného pásma vyplývá již z § 30 odst. 1 tohoto zákona, v jehož větě první je upraveno, že silniční ochranná pásma se nacházejí mimo souvisle zastavěné území obcí. V odst. 2 písm. b) je pak specifikováno silniční ochranné pásmo silnice I. třídy jako prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50m a ve vzdálenosti 50m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy. Ust. § 30 odst. 3 dále blíže upravuje, co je míněno souvisle zastavěným územím obce, a to poměrně obsáhlými podmínkami stanovenými pod písmeny a) a b) tohoto ustanovení. V intencích této právní

úpravy bylo povinností správního orgánu vypořádat otázku, zda se v posuzované věci jedná o ochranné pásmo silnice I. třídy. Komentář k zákonu o pozemních komunikacích uvádí, že definice souvisle zastavěného území pro posouzení otázky, zda se v daném úseku ochranné pásmo nachází či nikoliv, je značně složitá a je zdrojem výkladových problémů. Například není jasné, zda definiční znaky souvisle zastavěného území naplňuje skupina alespoň pěti budov pouze na jedné straně dotčené pozemní komunikace, nebo skupina čtyř budov na jedné straně doplněná o jednu budovu na straně druhé. (srov. ČERNÍNOVÁ, Michaela; ČERNÍN, Karel; TICHÝ, Martin. *Zákon o pozemních komunikacích, Komentář*, Wolters Kluwer ČR, a.s., 2015). Z uvedeného vyplývá, že otázka vymezení zastavěného území je zcela prioritní a zásadní a teprve na základě jejího vyjasnění lze v řízení dále pokračovat. V posuzované věci jakékoliv vyhodnocení správního orgánu I. stupně v jeho rozhodnutí absentuje a tento nedostatek, i přes přílehlavou odvolací námitku, nebyl odstraněn ani žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalovaný toliko v předposledním odstavci napadeného rozhodnutí zdůraznil skutečnost, že to byl sám žalobce, kdo žádal o rozhodnutí, jímž bude povoleno provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu a dále poukázal na písemnosti založené ve správním spise, a to rozhodnutí ze dne 7. 11. 2013 č. j. MSK 141103/2013, kterým bylo povoleno zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu silnice I/56 s upřesněním, že se jedná o reklamní zařízení, které je nyní předmětem odvolacího řízení a dále tři stanoviska správního orgánu I. stupně z r. 2017, z nichž plyne, že místo, na němž má být reklamní zařízení umístěno, se nachází v silničním ochranném pásmu. Žalobce však již v podané žádosti existenci ochranného pásma zpochybnil a domáhal se odborného posouzení správním orgánem. V označených dokumentech vydaných správním orgánem I. stupně v minulosti pak rovněž není existence ochranného pásma v daném místě posouzena z pohledu ust. § 30 odst. 1, 2 a 3 zákona o pozemních komunikacích, ale skutečnost, že se jedná o ochranné silniční pásmo, je zde pouze bez dalšího konstatována. Z pohledu otázek nastíněných žalobcem proto tyto listiny žádnou vypovídací schopnost nemají. Pro úplnost krajský soud podotýká, že i v případě, že by to listinné důkazy obsahovaly relevantní odpověď na otázku existence ochranného pásma v dané lokalitě, jejich pouhé vyjmenování v odůvodnění napadeného rozhodnutí bez odpovídající úvahy žalovaného by bylo i v takovém případě nedostatečným vypořádáním odvolací námitky a zatížilo by napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Tak se tomu stalo i v posuzovaném rozhodnutí. Na základě uvedeného krajský soud shledal druhý žalobní bod opodstatněným.

13. V žalobním tvrzení označeném jako žalobní bod 1) namítl žalobce, že správní orgán 1. stupně nemohl vůbec rozhodovat o meritu věci, když sám v odůvodnění svého rozhodnutí vyhodnotil, že žádost je neúplná. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je seznatelný závěr správního orgánu I. stupně, že mu není znám předmět reklamy, tj. vlastního sdělení určeného uživateli silnice I/56, neboť s žádostí nebyl předložen žádný grafický návrh ani popis, jakou provozovnu bude reklama propagovat, což je v rozporu s ust. § 31 odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Dále správní orgán konstatoval, že žalobcem nebyla splněna ani podmínka předložení předchozího souhlasu Policie ČR. Žalobce se těmito závěry bránil již v podaném odvolání, kde je označil částečně za rozporné s obsahem žádosti i spisovým materiálem, neboť k žádosti byla připojena projektová dokumentace se zamýšleným obsahem sdělení, a to v části B-Souhrnné technické zprávy. Žalobce v odvolání také namítl, že pokud měl správní orgán I. stupně za to, že žádost je neúplná, bylo jeho povinností vyzvat žalobce k jejímu doplnění a nikoliv meritorně

rozhodnout. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto odvolací námitku prakticky nevypořádal, pouze na str. 3 konstatoval, že žádost sice neobsahovala závazné stanovisko Policie ČR, toto však správního orgán I. stupně obstaral a s jeho obsahem žalobce seznámil. Krajský soud na základě uvedeného vyhodnotil postup správních orgánů obou stupňů jako rozporuplný a nepřezkoumatelný. Pokud správní orgán I. stupně považoval žádost žalobce za neúplnou, bylo jeho povinností postupovat podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu a v souladu se zásadou součinnosti žalobce vyzvat k doplnění žádosti. Pokud se rozhodl, že sám odstraní jeden z tvrzených nedostatků a za tím účelem vyzval Policii ČR k podání stanoviska, bylo nelogické a nadbytečné žalobci následně tento nedostatek vytýkat v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z obsahu žádosti o povolení, je navíc logicky dovoditelné, proč žalobce stanovisko Policie ČR nepředložil, když vyslovil pochybnost o existenci ochranného silničního pásma v dané lokalitě. Pokud dle názoru správního orgánu I. stupně nebyly splněny ani další podmínky pro rozhodnutí, pak nelze než dovodit, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Na vadný postup správního orgánu I. stupně navázal také žalovaný, který jednak postupoval v rozporu ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když správnost prvostupňového rozhodnutí nepřezkoumal v rozsahu odvolacích námitek, když také tato odvolací námitka zůstala nevypořádána a jednak ponechal bez povšimnutí nedostatečně zjištěný skutkový stav (srov. rozsudek Městského soud v Praze ze dne 28. 2. 2014 č. j. 47 A 32/2012-38). Na základě uvedeného shledal krajský soud i tento žalobní bod důvodným.

14. Třetí žalobní bod se vztahuje k přezkumu závazného stanoviska Policie ČR ze dne 19. 6. 2018 a jeho přezkoumání ze dne 24. 8. 2018. S ohledem na argumentaci krajského soudu k žalobnímu bodu 2) považuje krajský soud přezkum stanovisek vydaných orgány Policie ČR za předčasné, když jako prioritní vidí vyřešení otázky, zda se v posuzované věci vůbec jedná o ochranné silniční pásmo. Teprve až bude tato skutečnost správními orgány postavena najisto, bude na místě zabývat se stanoviskem Policie ČR. Krajský soud však v souvislosti s tímto žalobním tvrzením považuje za nezbytné vyjádřit se k otázce právní povahy stanoviska policie vydávaného ve smyslu ust. § 31 odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Toto ustanovení neupravuje výslovně, že by měly orgány policie vydávat závazné stanovisko. Právní úprava hovoří o „*souhlasu příslušného orgánu Policie ČR*“. Problematika závazných stanovisek (v obecné rovině) je poměrně složitou právní otázkou. V zásadě je vždy nutno konkrétní souhlas či stanovisko podrobně zkoumat, jelikož ne všechny souhlasy podmiňující rozhodnutí správního orgánu, budou automaticky závaznými stanovisky. K tomuto lze srovnat komentář ke správnímu řádu (VEDRAL, Josef. Správní řád, komentář, II. vydání. Praha: 2012, s. 1152): „*závaznými stanovisky nejsou stanoviska (souhlasy) vlastníků tzv. technické infrastruktury, které příslušné zákony vyžadují k tomu, aby například v ochranných pásmech takových staveb mohly být zřizovány jiné stavby.*“ Dále se uvádí že: „*závazným stanoviskem není ani souhlas vlastníka místní komunikace podle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích, kde je stanoveno, že příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení o připojení dálnice, silnice nebo místní komunikace k jiné pozemní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy...*“ V posuzované věci správní orgány obou stupňů automaticky považovaly stanovisko Policie ČR za závazné stanovisko, aniž by se jeho charakterem a právní povahou blíže zabývaly. Minimálně byl k takové úvaze zavázán žalovaný obsahem odvolací námitek žalobce. Ani

v tomto případě žalovaný nedostal své povinnosti vyplývající z ust. § 89 odst. 2 správního řádu a také tato odvolací námitka zůstala nevypořádaná. Na základě uvedeného krajský soud i tento žalobní bod shledal důvodným.

15. Na základě uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, a dále z nákladů za právní zastoupení, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění), a dále z DPH 21% z částky 6 800č, tj. 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náklady řízení celkem pak představuje částka 11 228 Kč.
17. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to podle ust. § 64 s. ř. s., ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 17. října 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje